

ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Πως μπορούν να βοηθήσουν οι Έλληνες ομογενείς;
Τρείς μαγικές λέξεις από έναν ...μετανάστη
Ένας Έλληνας στο Δουβλίνο
Τα όρια της πολυπολιτισμικότητας
και ο φόβος του 'άλλου'
Είναι το μεταναστευτικό πρόβλημα;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καλωσορίσατε 3

Editorial 4 - 7

Ένας Έλληνας
στο Δουβλίνο 8 - 13

Τρεις μαγικές λέξεις
από έναν ...μετανάστη 14 - 20

Τα όρια της
πολυπολιτισμικότητας
και ο φόβος του 'άλλου' 22 - 25

Να θυμηθώ τι
γράψανε... 26 - 27

Είναι το μεταναστευτικό
πρόβλημα; 28

Πως μπορούν να
βοηθήσουν οι Έλληνες
ομογενείς; 30 -31

Απόκτηση Ελληνικής
Ιθαγένειας &
Προϋποθέσεις 32 - 35

apopseis.gr

Τεύχος 1

Μάιος 2012
www.apopseis.gr

Το θέμα της μετανάστευσης τυραννά όχι μόνο την Ελλάδα αλλά όλο των δυτικό κυρίως κόσμο τη τελευταία δεκαετία. Στην Ελλάδα έχει γίνει μαζί με την οικονομία το κεντρικό θέμα συζητήσεων από τα καφενεία μέχρι τα έδρανα της βουλής πολλές φορές με όλη την ένταση που συνοδεύει αυτής της μορφής συζητήσεις.

Το πρώτο τεύχος του ηλεκτρονικού περιοδικού Apopseis είναι αφιερωμένο στη μετανάστευση. Όχι για να επηρεάσει ή να υποδείξει αλλά όπως ακριβώς λέει και το όνομα του για να φιλοξενήσει ελεύθερα απόψεις. Και ο κλήρος έτυχε σε μένα, έναν Έλληνα μετανάστη στο εξωτερικό τα τελευταία τριάντα χρόνια να σας καλωσορίσει σε ένα τεύχος αφιερωμένο στη μετανάστευση.

Ελπίζοντας ότι οι απόψεις που θα βρείτε σε αυτό το τεύχος να είναι μόνο η αρχή για μια σειρά από θεματικά τεύχη που θα καλύψουν όλα τα ζητήματα της ζωής στην Ελλάδα και στο κόσμο που μας περιτριγυρίζει, σας καλώ να διαβάσετε τα κείμενα, τις απόψεις και φυσικά να εκφράσετε κι εσείς την άποψη σας με ένα απλό mail και να το στείλετε στο info@apopseis.gr

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία
Ένας Έλληνας μετανάστης

Θανάσης Καλαμίδας

Καλωσορίσατε

editorial

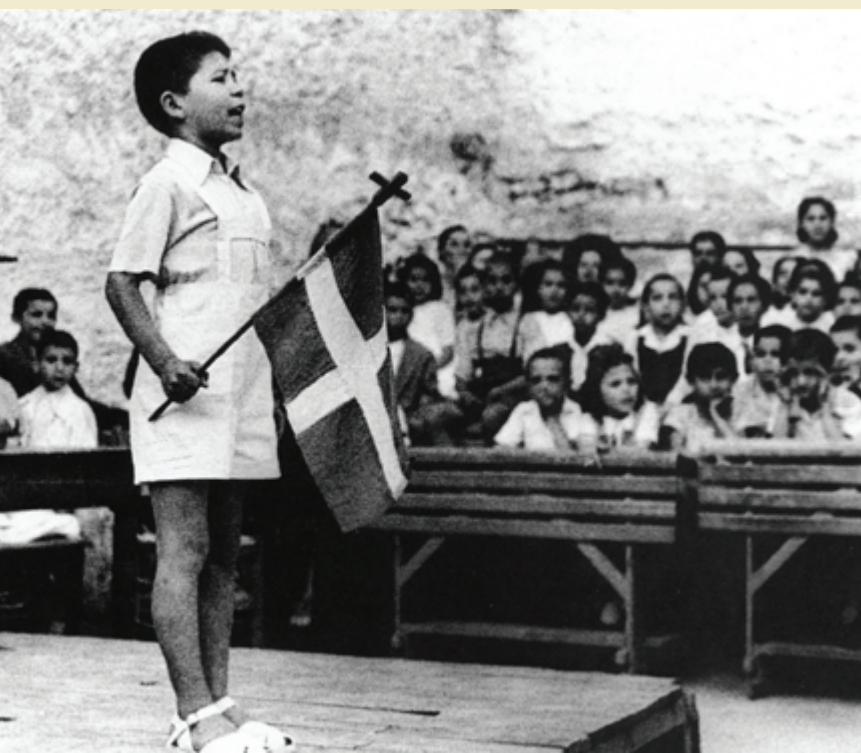
Τεύχος 1

Μάιος 2012
www.apopseis.gr

‘Σε αυτές τις συνθήκες
λοιπόν ο ρόλος των
αποδήμων Ελλήνων
αποκτά άλλη διάσταση.’

Γιώργος Κοντογιάννης

Όσο κοινοτυπία αποτελεί το να λέμε ότι οι ομογενείς του εξωτερικού αποτελούν πληθυσμιακά μία ακόμη Ελλάδα, άλλο τόσο κοινότυπη είναι η διαπίστωση ότι τους Έλληνες αυτούς, την πηγή αυτή δύναμης για τα συμφέροντα της χώρας και του έθνους μας, η ελληνική πολιτεία την έχει ανεκμετάλλευτη. Ποτέ δεν την αξιοποίησε όσο και όπως θα έπρεπε και το χειρότερο, με την αδιαφορία που επιδεικνύει είναι σαν να πριονίζει, από τη ρίζα, τους δεσμούς του «δέντρου» των αποδήμων με την πατρώα γη.

Μέχρι σήμερα είχαμε διαπιστώσει ότι οι ελληνικές κυβερνήσεις προσπαθούσαν να αξιοποιήσουν την κοινωνική, πολιτική και οικονομική δύναμη του απόδημου ελληνισμού, μόνο όταν η Ελλάδα ζούσε μια κρίση. Το ζήσαμε στην περίοδο έξαρσης της κρίσης στο κυπριακό το 1974-1975, το ζήσαμε και στην περίοδο έξαρσης του σκοπιανού προβλήματος το 1992-1993. Απόρροια εκείνης της μοναδικής, παγκόσμιας και συγκινητικής δραστηριοποίησης του απόδημου ελληνισμού το 1993, ήταν άλλωστε και η συγκρότηση του Συμβουλίου Αποδήμου Ελληνισμού το 1995.

Και μετά; Μετά από τις πανηγυρικές εξαγγελίες και διακηρύξεις τι έγινε;

Δυστυχώς τα όσα έγιναν δεν τιμούν την ελληνική πολιτεία. Κανένα ουσιαστικό ενδιαφέρον. Κανέναν προγραμματισμό. Αδιαφορία που αγγίζει τα όρια της εγκληματικότητας, γιατί όσο βαρύς κι αν ακούγεται ο χαρακτηρισμός, όταν μια χώρα δεν αξιοποιεί μια βασική πηγή δύναμης, όπως ο απόδημος πληθυσμός της, για την προώθηση των εθνικών συμφερόντων της είναι σαν να υπονομεύει τα εθνικά της συμφέροντα.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που σε έρευνα της Κάπα Research και του Κέντρου Ελληνικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Harvard, με την διαπίστωση «Η ελληνική πολιτεία θυμάται τους Έλληνες της διασποράς όποτε τους έχει ανάγκη», συμφωνεί το 80,9% των ερωτηθέντων. Και διαφωνεί μόλις το 6,6%, ενώ μάλλον διαφωνεί το 12,5%.

Σίγουρα αν η έρευνα γινόταν σήμερα (πραγματοποιήθηκε υπό την αιγίδα του Υπουργείου Εξωτερικών το 2007), τα αποτελέσματα θα ήταν διαφορετικά. Στην πιο κρίσιμη περίοδο που διέρχεται η χώρα μας (για πολλούς από τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο και μετά, σίγουρα όμως από την μεταπολίτευση και εντεύθεν), η ελληνική πολιτεία όχι μόνο δεν θυμάται τους απόδημο ελληνισμό, όχι μόνο δεν απευθύνθηκε σε αυτόν όπως η μάνα που ζητάει τη βοήθεια του παιδιού της όταν η ίδια έχει ανάγκη, αλλά με την αδιαφορία της εμποδίζει και την παροχή οποιασδήποτε βοήθειας από τα παιδιά της που ζουν και προκόβουν στο εξωτερικό.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στην ίδια έρευνα, που σημειωτέον είναι παγκόσμια και έγινε σε δείγμα 15.640 ατόμων, ο απόδημος ελληνισμός περιμένει από την ελληνική πολιτεία, κατά βάση δύο πρωτοβουλίες: Πρώτον «καλύτερη εκπαίδευση για τα παιδιά των ομογενών», σε ποσοστό 60,5% και δεύτερον «οικονομικές και νομικές διευκολύνσεις στις επενδυτικές δραστηριότητες του ελληνισμού της διασποράς» σε ποσοστό 44,6%.

Σε ό,τι αφορά το πρώτο αίτημα του απόδημου ελληνισμού, τα κονδύλια για εκπαίδευση έχουν περικοπεί τραγικά, με αποτέλεσμα πολλά ελληνικά σχολεία του εξωτερικού να υπολειπούνται. Και τούτο τη στιγμή που οι Έλληνες της διασποράς, σύμφωνα με την έρευνα, θεωρούν ως το σημαντικότερο στοιχείο για την διατήρηση της ελληνικής ταυτότητάς τους την γνώση της ελληνικής γλώσσας σε ποσοστό 81,5%, την ιστορία και τον

πολιτισμό κατά 62,1%, τις παραδόσεις 26,6%, τις σχέσεις και συναλλαγές με την μητέρα πατρίδα 21,5%, την ορθόδοξη πίστη 20%, την παρακολούθηση των ελληνικών ΜΜΕ 15%, την παρακολούθηση των εξελίξεων στην σύγχρονη πολιτισμική δημιουργία κατά 14,4%.

Δηλαδή, αυτήν την ώρα της κρίσης για την Ελλάδα, η ελληνική κυβέρνηση αντί να τονώσει στοιχεία που ενισχύουν την ελληνική ταυτότητα των ομογενών, πράττει ακριβώς το αντίθετο.

Το ίδιο πράττει και σε ό,τι αφορά στις διευκολύνσεις για προσέλκυση επενδύσεων στην Ελλάδα από τους Έλληνες του εξωτερικού. Αντί να άρει αντικίνητρα, αντί να διευκολύνει την προσέλκυση κεφαλαίων, δεν αλλάζει τίποτε στην μοναδική στον δυτικό κόσμο ελληνική γραφειοκρατία που όχι μόνο εμποδίζει τη δημιουργία επενδύσεων αλλά γεννά και τη διαφθορά που αποτελεί αποτρεπτικό στοιχείο.

Και όλα αυτά στον πληθυσμό μιας άλλης Ελλάδας που όταν τους ρωτάς αν θεωρούν πρώτα τον εαυτό τους πολίτη της χώρας διαμονής θετικά σου απαντά μόνο το 2,7% γιατί όλοι οι υπόλοιποι με τον έναν ή τον άλλον τρόπο θεωρούν πρώτα τους εαυτούς τους Έλληνες.

Αυτό το μοναδικό δυναμικό ελληνικής ενέργειας τις κρίσιμες αυτές ώρες οφείλουμε να το κινητοποιήσουμε.

Η ελληνική πολιτεία πρέπει να αλλάξει τη νομοθεσία της και να προσφέρει κίνητρα (νομικά και φορολογικά) στους Έλληνες της διασποράς που θέλουν να επενδύσουν τα χρήματά τους στην πατρίδα μας.

Στη συνέχεια πρέπει μέσω των ομογενειακών οργανώσεων, του ΣΑΕ, της Γενικής Γραμματείας Απόδημου Ελληνισμού, της Εκκλησίας, κλπ, να ενημερωθεί ο απόδημος ελληνισμός για τις δυνατότητες που προσφέρονται. Δεν είναι δυνατόν να εκλιπαρούμε για επενδύσεις και προσέλκυση ξένων κεφαλαίων και να μην δίνουμε τη δυνατότητα να έλθουν στην Ελλάδα κεφάλαια Ελλήνων της διασποράς.

Είναι γεγονός ότι η κρίση έχει δημιουργήσει τεράστια προβλήματα.

Είναι, όμως, επίσης, γεγονός ότι η κρίση δημιουργεί ευκαιρίες. Και η μεγαλύτερη ευκαιρία που δημιουργεί είναι να επανασυνδεθεί η μητέρα Ελλάδα με τα παιδιά της του εξωτερικού, τα οποία έχει ανάγκη.

Η έρευνα της Κάπα Research δείχνει πως στη διαπίστωση ότι «Η ελληνική πολιτεία αξιοποιεί το δυναμικό και την εμπειρία των ελλήνων της διασποράς» συμφωνεί μόνο το 11,8%. Ενώ το 81,1% διαφωνεί και το 7,1% μάλλον διαφωνεί.

Η αντίληψη αυτή πρέπει να ανατραπεί. Και θα ανατραπεί μόνο αν η ελληνική κυβέρνηση ενεργοποιήσει τη δύναμη του αποδήμου ελληνισμού, της δεύτερης Ελλάδας που ζει εκτός ελληνικών συνόρων.

Η πρωτοβουλία του site, apopseis.gr να φέρει, την περίοδο αυτή, την υπόθεση του απόδημου ελληνισμού στην επιφάνεια,

και να επισημάνει τις δυνατότητες που έχουν οι ομογενείς μας όχι μόνο για την προώθηση των ελληνικών συμφερόντων, αλλά και την για την οικονομική βοήθεια, μέσω επενδύσεων, της Ελλάδος, είναι σημαντική.

Η σπουδαιότητα της αξιοποίησης των δυνάμεων του ελληνισμού ανά τον κόσμο είναι ακόμα πιο ουσιαστική αν αναλογιστεί κανείς ότι η φωνή των ελληνικών κυβερνήσεων, μετά το ξέσπασμα της κρίσης, έχει αποδυναμωθεί, αφού η οικονομική εξάρτηση από τρίτους κάνει τους πάντες πιο ευάλωτους.

Σε αυτές τις συνθήκες λοιπόν ο ρόλος των αποδήμων Ελλήνων αποκτά άλλη διάσταση. Αλλά για να αναδειχθεί και για να είναι ακόμα πιο ουσιαστικός θα πρέπει και η ελληνική κυβέρνηση να βάλει μέσα στις πρώτες προτεραιότητές της την ενδυνάμωση και αξιοποίηση του μεγαλύτερου όπλου που έχει η χώρα μας στο εξωτερικό, τους απόδημους Έλληνες. —◆—

Ο Γιώργος Κοντογιάννης εξελέγη βουλευτής του Νομού Ηλείας με τη Ν.Δ. για πρώτη φορά το Μάρτιο του 2004 και επανεξελέγη το 2007 και το 2009 μετά απο μακρόχρονη δημοσιογραφική και συγγραφική καριέρα

Ένας

Έλληνας

στο

Δουβλίνο

Χρηστος Μουζεβιρης

Είμαι Έλληνας και διαμενω μονιμα στο Δουβλινο της Ιρλανδίας. Απο περιεργεια και ενθουσιασμο αποφασισα να ταξιδεψω στην Ευρωπη πριν λιγα χρονια, αλλα η μοιρα οπως λενε τα εφερε αλλιως και αποφασισα να μεινω μονιμα στο εξωτερικο.

Πριν αποφασισω να φυγω απο την πατριδα μου, παντα ηθελα να δω μια Ελλαδα εκμοντερνισμενη, κοσμοπολιτικη και «πολυχρωμη» η αλλιως πολυπολιτισμικη. Οχι επειδη ειναι «της μοδας» στην Ευρωπη. Αλλα επειδη προσωπικα πιστευω οτι σαν χωρα χρειαζομαστε να ερθουμε σε επαφη περισσοτερο με αλλες εθνοκοτητες και να μαθουμε να σκεπτομαστε ως Ευρωπαιοι και πολιτες του κοσμου, αν θελουμε να εκμεταλευτουμε την παγκοσμιοποιηση και τα προταιρηματα που προσφερει.

Η παγκοσμιοποιηση ειναι γεγονος πλεον και ολα τα εθνη προετοιμαζονται για το νεο «στατους κβο» στον πλανητη μας. Εχει ξεκινήσει πριν απο αιωνες με τις Ευρωπαϊκες κατακτησεις και αποικιοκρατια και εχει εξελιχθει στην σημερινη μορφη της μετα απο διαφορες ιδεολογικες διαμαχες και πολεμους.

Αλλά ο πολυπολιτισμός δίνει προταίρηματα σε μια κοινωνία όταν οι κυβερνήσεις διαχειρίζονται τις αλλαγές σε μια κοινωνία θετικά, δίκαια και πάντα με την συμβολή της κοινής γνώμης. Όταν αρχίσα να ταξιδεύω στην Ευρώπη, είδα ότι οι περισσότερες Ευρωπαϊκές χώρες είχαν αποτύχει σε πολλά σημεία ως προς την εδραίωση μια πετυχημένης πολυπολιτισμικής κοινωνίας. Αυτό δεν σημαίνει ότι η ιδέα είναι της πολυπολιτισμικότητας είναι λάθος. Απλά λάθος την διαχειριζόμαστε στην Ευρώπη.

Και αυτό συμβαίνει για δεκαετίες, με μόνο αποτέλεσμα την άνοδο της ακροδεξιάς σε πολλές χώρες της ηπείρου μας, την αποξένωση και απομόνωση των μεταναστών και την «γκεττοποίηση» τους, αλλά και εγκληματικές τρομοκρατικές επιθέσεις όπως αυτή στην Νορβηγία.

Όταν επισκευτήκα το Βέλγιο και είδα ότι η πλειοψηφία των νέων ανδρών Μαροκινής καταγωγής ήταν ανεργοί και βασιζόταν στο ταμείο ανεργίας για την επιβίωσή τους, τότε αρχίσα να σκευτομαι τι μπορεί να συμβεί και στην χώρα μας. Τι νόημα έχει να δίνεις άδεια σε έναν μεγάλο αριθμό μεταναστών να εισέλθουν στην χώρα σου, αν είναι να τους φέρεσαι σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας με ανίστα δικαιώματα.

Αρχίσα να καταλαβαίνω ότι ένα τέτοιου στυλ πολυπολιτισμικότητας δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα μοντέρνο είδος δουλείας. Οι μεταναστές ποτέ δεν γίνονται μέλη της κοινωνίας όπου ζουν, ακόμα και εάν αποκτήσουν την υπηκοότητα. Αυτό τους κάνει πιο ευάλωτους σε εκμετάλευση και τους καταδικάζει να κάνουν τις χαμηλομισθές δουλειές σε μια κοινωνία.

Πολύ από αυτούς αρχίζουν να εκμεταλλεύονται το «σύστημα» και θεωρούνται πλέον ως παράσιτα από τον υπόλοιπο αυτοχθόνιο πληθυσμό. Και φυσικά με κάθε οικονομική κρίση οι μεταναστές και τα λάθη ή προβλήματα που φέρνουν σε μια κοινωνία είναι τα πρώτα που σιζήτουνται. Το θέμα είναι γιατί μια χώρα αφήνει έναν μεγάλο αριθμό μεταναστών στη χώρα, όταν δεν έχει την δυνατότητα ή την πρόθεση να τους δώσει ίσα δικαιώματα με τον υπόλοιπο πληθυσμό.

Για μένα προσωπικά, μια χώρα για να επωφεληθεί από τον πολυπολιτισμό θα πρέπει να έχει εντάξει

τους μεταναστές απόλυτα στην κοινωνία ισότητας. Με πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, και ίση αντιμετώπιση. Από την στιγμή που κάποιος εισέρχεται σε μια χώρα νομίμα, πληρώνει φόρους και συνδράμει με αυτό τον τρόπο στην οικονομία της χώρας αυτής, πρέπει να έχει και φωνή στο πώς θα χρησιμοποιηθούν οι φοροί του.

Εξ'άλλου πιο το όφελος των μεταναστών αν τους φιμονούμε και αποκλείουμε έτσι νέες πιθανές ιδέες και γνώμες ή ακόμα και κριτική της κοινωνίας που ζούμε. Φυσικά μιλώ για νομίμη μεταναστευση και όχι παρανομή. Γιατί η παρανομή μεταναστευση συνδράμει στην εγκληματικότητα και το λαθρεμπόριο, ή ακόμα και την παρανομή διακίνηση ανθρώπων με σκοπό την εκμετάλευση τους.

Η παρανομή μεταναστευση δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να γίνεται αποδεκτή σε μια κοινωνία. Για τον απλό λόγο ότι ενθαρρύνει φαινόμενα όπως η βίαιη και παρανομή μετακίνηση γυναικών από τρίτες χώρες εκτός Ευρώπης ή Ευρωπαϊκής Ένωσης, με σκοπό την προώθησή τους στην πορνεία.

Μια κοινωνία θα πρέπει να δημιουργήσει μια ελεγχόμενη και πλήρως λειτουργική μεταναστευτική πολιτική, ώστε να ελκύει τα σωστά άτομα, με τις σωστές ειδικότητες και σπουδές. Σε αριθμούς που δεν θα επιτρέπουν μελλοντική ανεργία και γκεττοποίηση, αλλά αναλόγα με τις ανάγκες κάθε χώρας για εξειδικευμένο ή ανειδίκευτο εργατικό προσωπικό.

Αλλά ίσως ένα άλλο θέμα είναι και η χώρα προέλευσης των μεταναστών. Σε ορισμένες περιπτώσεις κάποιες εθνικότητες, αντιμετωπίζουν δυσκολίες στο να ενταχτούν στην κοινωνία όπου ζουν, και αυτό μπορεί να οφείλεται και σε παραγοντές διακρίσης και ρατσισμού, όσο και προκαταλήψεις ή θέματα κουλτούρας της χώρας προέλευσής τους.

Κυρίως υπηκοοί από κάποιες μουσουλμανικές χώρες της Ασίας, αντιμετωπίζουν δυσκολίες στο να παντρευτούν την κουλτούρα της χώρας καταγωγής τους με την Ερωπαική κουλτούρα, και έτσι να ενταχτούν πιο εύκολα και γρήγορα στην κοινωνία όπου επελέξαν να ζουν. Με

αποτελεσμα να καλλιεργουν αισθηματα μισους η αντιπαθειας προς την χωρα που τους φιλοξενει.

Πιθανες λυσεις ειναι η εκδημοκρατιση των χωρων προελευσης τους μεσω διαφορων θεσμων και προγραμματος και την συμμετοχη και της Ε.Ε. και των κρατων μελων της αλλα και των χωρων προελευσης των μεταναστων. Καμψη του αριθμου μεταναστων απο τις χωρες αυτες και αναζητηση πιο καταληλου εργατικου δυναμικου που να ειναι πιο κοντα στην Ευρωπαϊκη κουλτουρα. Οπως για παραδειγμα πολλα κρατη της Νοτιας Αμερικης.

Και τελος, ενδυναμωση ενσωματωση των μεταναστων μεσω διαφορων προγραμματος που να τους επιτρεπει να καταλαβουν την κουλτουρα της χωρας, αλλα και να φερουν ολες τις κοινοτητες που ζουν σε αυτη πιο κοντα. Οι τεχνες και ο αθλητισμος ειναι δυο μεσα που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθουν καταληλα για την συσφιξη των σχεσεων των μεταναστων και του εντοπιου πλυθισμου.

Η προσωπικη μου αποψη ειναι οτι θα πρεπει να εχουμε λιγοτερη μεταναστευση στην Ευρωπη,

αλλα με πληρη ενταξη των μεταναστων αυτων στην κοινωνια μας και με ισα δικαιωματα ως πολιτες. Ημεναστατευση του ανθρωπινου γενους, υπηρξε και θα υπαρχει παντα και συνετελεσε στην δημιουργια ολων των πολιτισμων του πλανητη μας, συμπεριλαμβανομενου και του Ελληνικου. Το να πιστευει κανεις οτι απλα μπορουμε να σταματησουμε την μεταναστευση των ανθρωπων ειναι απλα ανοητο.

Αυτο φυσικα δεν σημαινει οτι θα πρεπει να ανοιξουμε ολα τα συνορα και να αφηνουμε μεταναστευση στη χωρα μας ανεξελεγκτη. Αν κατι τετοιο συμβει ποτε θα ειναι σε μια ουτοπικη παγκοσμια κοινωνια, με ολα τα κρατη να εχουν το ιδιο βιοτικο επιπεδο και οι ανθρωποι να μεταναστεουν απλα απο ευχαριστηση, για σπουδες η απο ενδιαφερον.

Προς το παρον κατι τετοιο δεν εχει εφικθει. Και ουτε ειμαι προθυμος να υποβιβασω τον Ελληνικο η τον Ευρωπαϊκο πολιτισμο και τροπο ζωης ωστε να πιστευω οτι ο κοσμος θα ειναι καλυτερος χωρις αυτους. Δεν επιθυμω την αλλοιωση, οπως το βλεπουν μερικοι, του τροπου ζωης η του πολιτισμου μας με την αφιξη αλλοεθνων αναμεσα μας. Παρα μονο την

εμπλουτιση του Ελληνικου πολιτισμου με αυτο των αλλων εθνικοτητων. Αλλα αυτο μπορει να εφικθει μονο με υπευθυνη και ελεγχομενη μεταναστευτικη πολιτικη, κατι που προς το παρον η Ελλαδα αλλα και η Ευρωπη αδυνατουν να δημιουργησουν.

Το γιατι φυσικα βρισκεται στα συμφεροντα και την απληστια των ανθρωπων, που θελουν να εκμεταλευτουν αλλα ανθρωπινα οντα και την αεναη επιθυμια τους για ισχυ και χρημα. Μια κοινή Ευρωπαϊκη μεταναστευτικη πολιτικη θα ηταν ενας θεσμος μεγαλης βοηθειας, αλλα οπως και οτιδηποτε αλλο στην ηπειρο μας, ειναι πολυ δυσκολο να επιτευχθει με ομοφωνια. Οταν τα συμφεροντα των διαφορων κρατων μελων συγκρουονται και κρατανε ακομα το αρωμα της αποικιοκρατιας.

Κριμα γιατι αυτοι που χανουμε ειμαστε εμεις. Η Αμερικη, ο Καναδας και η Αυστραλια εχουν δημιουργησει επιτυχημενες ως επι το πλειστο μεταναστευτικες πολιτικες, ωστε να προσελκυνουν εργατες με τις ειδικοτητες που θελουν απο τις χωρες που θελουν. Εμεις στην Ευρωπη εν αντιθεσει αφηνουμε κατα βασει ανειδικευτους εργατες να εισελθουν στις χωρες

μας, και σε πολλες περιπτωσεις με πολυ λιγη μορφωση.

Και διερωτονται μερικοι γιατι η μεταναστευση στην Ευρωπη εχει αποτυχει. Μα αφου το μονο που ζητουμε ειναι φτηνο εργατικο δυναμικο και στην ουσια σκλαβους να κανουν τις δουλειες που δεν θελουμε να κανουμε εμεις. Πως εντασεις στην κοινωνια σου εναν σκλαβο? Και τι οφελη μπορεις να περιμενεις απο αυτους, εκτος απο την ακουραστη εργασία τους? Οταν ομως δεν τους χρειαζεσαι αλλο το τε τι γινεται? Απλα τους εντασεις στα ταμεια ανεργειας εις αι, με την ελπιδα πως αυτοι και το οικονομικο και κοινωνικο προβλημα που δημιουργουν απλα θα εξαφανιστουν ως δια μαγειας.

Με τετοιες αντιληψεις στην Ελλαδα αλλα και την Ευρωπη γενικα, πιστευω πως οχι μονο δεν προκειται να παμε μπροστα η να λυσουμε τα διαφορα προβληματα που μας απασχολουν, αλλα και οτι δεν εχουμε ιδεα για το τι κανουμε, τι θελουμε και για το τι θα μπορούσαμε να εχουμε. —————◆

Ο Χρήστος Μουζεβίρης δημοσιογραφεί και ζει στην ιρλανδική πρωτεύουσα το Δουβλίνο. Συγγραφέας του blog “The Eblana European Democratic Movement” <http://eblanademocraticmove.blogspot.com/> και τακτικός συνεργάτης του Ovi magazine.

Οι τρεις μαγικές λέξεις για τη μετανάστευση

από έναν ...μετανάστη

Θανάσης Καλαμίδας

Πριν από τέσσερα χρόνια είχαμε ένα δυστυχώς αποκρουστικό έγκλημα στη Φιλανδία και έχει σημασία πως το έμαθα. Ήμουν στο μετρό επιστρέφοντας με την γυναίκα μου σπίτι μετά από μια πραγματικά κουραστική μέρα και μιλούσαμε για την πιθανότητα καλοκαιρινών διακοπών στην Ελλάδα. Όπως ήταν φυσικό αρχίσαμε να ονειρευόμαστε ήλιο, παραλία, ουζάκι και σουβλάκια και απορροφημένοι στη συζήτηση μας δεν παρατηρήσαμε ότι οι δυο γυναίκες που καθόντουσαν στο απέναντι κάθισμα είχαν σταματήσει τη μεταξύ τους συζήτηση και μας παρατηρούσαν έντονα.

Οι δυο κυρίες ήταν γύρω στα 45, καλοντυμένες και με αυτό το χαρακτηριστικό ύφος που σημαίνει δημόσιος υπάλληλος. Στη σιωπή που ακλούθησε η μια η μεγαλύτερη γύρισε στην γυναίκα μου και αγνοώντας με επιδεικτικά της είπε στα Φιλανδικά «Έλληνας είναι;» Παρασυρμένοι από την συζήτηση μας περιμέναμε ότι θα ρωτούσε κάτι για την Ελλάδα η για να μας πει ότι είχε κάνει διακοπές στην Ελλάδα, αυτό περιμέναμε αλλά μας ήρθε: «να τον προσέχεις γιατί όλοι οι έλληνες είναι εγκληματίες και σκοτώνουν τις γυναίκες τους!» Το σοκ δεν μας επέτρεψε να απαντήσουμε η να αντιδράσουμε και μετά από λίγη ώρα μάθαμε από τις ειδήσεις ότι Έλληνας μετανάστης είχε σκοτώσει τη γυναίκα του με τον πιο βίαιο τρόπο. Για σχεδόν ένα χρόνο όπου κι αν βρισκόμασταν οι περισσότεροι

έλληνες είχαμε κάποιον Φιλανδό που μας υπενθύμιζε το γεγονός αφήνοντας υπονοούμενα ότι η δολοφονία μιας γυναίκας είναι ...πολιτισμικό φαινόμενο. Ξαφνικά χάρις σε ένα εγκληματία – το έγκλημα δεν έχει πατρίδα – γίναμε όλοι οι έλληνες επικίνδυνοι δολοφόνοι και σε αυτό έπαιξαν σοβαρό ρόλο και τα ΜΜΕ που αντί να μιλάνε για έναν εγκληματία μιλούσαν για έναν Έλληνα εγκληματία βάζοντας στο ίδιο καλάθι οικογενειάρχες και σκληρά εργαζομένους μετανάστες.

Πριν από δυο εβδομάδες ήμουν στο τραμ και διάβαζα ένα βιβλίο με το iPad μου. Ο κύριος που στεκόταν ακριβώς μπροστά μου χωρίς εμφανή λόγο άρχισε να φωνάζει «που τα βρήκε ο μετανάστης τα λεφτά και έχει iPad, σίγουρα ζει με τους δικούς μου φόρους και τρώει το δικό μου ψωμί.» πριν

από τρεις μέρες πολύ καλός φίλος πήγαινε το δίχρονο παιδί του στο γιατρό και βγαίνοντας από το αυτοκίνητο του μιλούσε ελληνικά. Νεαρός μαυροντυμένος, κουρεμένος γουλί από αυτούς που βλέπετε τελευταία και στην Ελλάδα άρχισε να του φωνάζει να πάει στη πατρίδα του και να σταματήσει να οδηγεί το αυτοκίνητο του, να τρώει το φαγητό του και να του κλέβει τις δουλειές. Ο φίλος μου έχοντας προτεραιότητα την προστασία του παιδιού του δεν είπε τίποτα και απλά κλείδωσε το αυτοκίνητο και απομακρύνθηκε όσο πιο γρήγορα γινόταν, ο μικρός βασανίζεται από εφιάλτες χωρίς καν να έχει καταλάβει τι έγινε.

Αυτές οι τρεις ιστορίες είναι απλά δείγμα μπροστά στις εκατοντάδες ιστορίες που όλοι οι έλληνες που ζούμε στο εξωτερικό μπορούμε να σας αφηγηθούμε με εξαίρεση βέβαια αυτούς που ζουν σε απόλυτα προστατευμένο – κυρίως επαγγελματικά – περιβάλλον. Αν για μια στιγμή αποστασιοποιηθείτε από τον καθημερινό βομβαρδισμό που δέχετε σε θέματα μετανάστευσης και την ξενοφοβία που αυτός ο βομβαρδισμός δημιουργεί και αφήσετε το αριστοτελικό και ελληνικότατο πνεύμα κριτικής να κυριαρχήσει μέσα σας θα δείτε ότι πρώτα από όλα αυτό που τόνισα και προηγουμένως ότι το έγκλημα δεν έχει πατρίδα. Οι εγκληματίες, κάθε μορφής εγκλήματος και

παράβασης, δεν αναγνωρίζονται από το χρώμα του διαβατηρίου τους, του δέρματος τους ή το χρώμα των μαλλιών τους. Αν ήταν έτσι θα ζούσαμε σε μια κοινωνία χωρίς εγκληματίες. Δεν υπάρχουν πρώτης, δεύτερης και τρίτης κατηγορίας μετανάστες. Πολλές φορές έχω ακούσει ότι οι έλληνες είμαστε μέλη της ΕΕ άρα δεν έχουμε τα ίδια προβλήματα με άλλους μετανάστες τουλάχιστον στην Ευρώπη. Αυτό είναι μύθος, μπροστά στον ξενοφοβικό και ρατσιστή όλοι είμαστε ίδιοι αρκεί που δεν μιλάμε την ίδια γλώσσα η είμαστε λίγο πιο σκούροι από τα πρότυπα που έχει θέση στον εαυτό του. Τέλος ένας ακόμα μύθος είναι ότι πρέπει να μας σέβονται λόγω της ιστορίας μας. Αν αυτό ισχύει τότε οι έλληνες γιατί δεν σέβονται τους κινέζους, τους αιγύπτιους ή τους Πέρσες, τους σημερινούς Ιρανούς μετανάστες; Αυτοί έχουν ιστορία και πολιτισμούς αν όχι αρχαιότερους τουλάχιστον ισοβαρείς με τον ελληνικό.

Μια σημαντική σημείωση πριν συνεχίσω. Με αυτά που γράφω και τα παραδείγματα δεν προσπαθώ να δικαιολογήσω τα αδικαιολόγητα για την ανεξέλεγκτη μετανάστευση στην Ελλάδα ούτε να μοιράσω συγχωροχάρτια. Αυτό που προσπαθώ να σας δώσω να καταλάβετε είναι ότι τα θέματα μετανάστευσης δεν απλοποιούνται και ισοπεδώνονται. Παράλληλα να σας αφυπνίσω ότι αυτά που

συμβαίνουν στους μετανάστες στην Ελλάδα συμβαίνουν και στους έλληνες μετανάστες στο εξωτερικό και μην περάσουμε στα επιχειρήματα περί νόμιμων και παράνομων μεταναστών – θα έρθω και σε αυτό σύντομα – γιατί υπήρχαν και υπάρχουν νόμιμοι και παράνομοι έλληνες μετανάστες σε χώρες του εξωτερικού. Η ελληνική κοινότητα της Μεγάλης Βρετανίας, της Γαλλίας και κυρίως της Γερμανίας δεν φτιάχτηκε μόνο από «νόμιμους» έλληνες μετανάστες προ ΕΕ άλλο αν στη πορεία νομιμοποιήθηκαν και έφτασαν να έχουν ακόμα και το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεστε. Η λέξη κλειδί είναι «νομιμοποιήθηκαν» και θα έρθουμε εκεί σύντομα.

Ζω στη Φιλανδία τα τελευταία 13 χρόνια έχοντας περάσει από Βρετανία και Γαλλία και λόγο δουλειάς έχοντας ζήσει σε χώρες όπως η Ιαπωνία και η Νότια Αφρική. Η Φιλανδία είναι μια απόλυτα ελεγχόμενη πληθυσμιακά χώρα και μέχρι τα μέσα του 80 ήταν πιθανώς η μοναδική ευρωπαϊκή χώρα με τόσο υψηλό ποσοστό (έφτανε το 93%) εθνικής ομοιογενείας. Ο λόγος όσο κι αν σε πρώτη ματιά φαίνεται υπεραπλουστευμένος ήταν και είναι το κλίμα. Η Φιλανδία είναι μια χώρα που κατά το ήμισυ βρίσκεται στον αρκτικό κύκλο, με θερμοκρασίες που ακόμα και στο νοτιότερο μέρος της το Ελσίνκι να φτάνουν το χειμώνα του -30 και χωρίς ήλιο σχεδόν οκτώ μήνες το χρόνο. Η Φιλανδία έχει μια πλούσια ιστορία που χάνεται στις χιλιετίες και χωρίς να σημαίνει ότι είχαν να ζηλέψουν τίποτα από τους έλληνες σε θέματα εξυπνάδας, εφευρετικότητας ή εργατικότητας δεν έχουν να παρουσιάσουν ποιητές, ζωγράφους, γλύπτες και φιλοσόφους για τον απλό λόγο ότι η καθημερινότητα τους ήταν μια συνεχής

πάλη με την φύση όλες αυτές τις χιλιετίες ακόμα και σήμερα. Απόδειξη ότι τους πολύ τελευταίους αιώνες που βελτιώθηκαν οι καθημερινές συνθήκες εμφάνισαν και ποιητές και ζωγράφους και φιλοσόφους. Παρ’ όλα αυτά η καθημερινή ζωή δεν είναι εύκολη και σωματικά και ψυχολογικά και αυτό δεν την κάνει σαν ενδεδειγμένο παράδεισο προς μετανάστευση.

Ακόμα και σήμερα οι Φιλανδοί νιώθουν έκπληξη μπροστά στην επιθυμία κάποιου να θέλει να μεταναστεύσει στη χώρα τους όταν αυτοί ονειρεύονται ελληνικές παραλίες και μεσογειακό ήλιο. Χαρακτηριστικό όσοι Φιλανδοί «επέτυχαν» όπως ο δημιουργός του Linux το πρώτο πράγμα που έκαναν ήταν να μεταναστεύσουν σε πιο ζεστά κλίματα. Η μετανάστευση λοιπόν στη Φιλανδία για δεκαετίες ήταν πολύ μικρή και απόλυτα ελεγχόμενη. Οι μετανάστες έπρεπε να τηρούν συγκεκριμένες προϋποθέσεις, την ύπαρξη βίζας (η Φιλανδία είναι από τα νεότερα μέλη της ΕΕ), γνώση της γλώσσας, αποδεδειγμένα με συμβόλαιο εργασία και κατοικία. Παράνομη μετανάστευση φυσικά υπήρχε και ήταν λογικό με γείτονες όπως η Σοβιετική Ένωση στην αρχή, η Ρωσία, Εσθονία και οι άλλες Βαλτικές χώρες στη συνέχεια. Μετά λοιπόν από τον νόμιμο έλεγχο και τη παροχή βίζας οι «παράνομοι» μετανάστες ενσωματώνονταν στο σύστημα και ακλουθούσαν την πορεία των «νόμιμων» μεταναστών.

Τώρα για να καταλάβετε τι σημαίνει Φιλανδία και παράνομη μετανάστευση πριν από πέντε χρόνια η Σουηδία κάλεσε τις σκανδιναβικές και βαλτικές χώρες σε συνάντηση για να παρθούν μέτρα και ο τότε Φιλανδός πρωθυπουργός διαμήνυσε

μέσω των ΜΜΕ ότι η Σουηδία θα έπρεπε να ακολουθήσει την πολιτική της Φιλανδίας στο θέμα. Ο Σουηδός πρωθυπουργός σαφώς εκνευρισμένος του απάντησε και εκείνος μέσω των ΜΜΕ ότι ο Φιλανδός πρωθυπουργός καλά θα έκανε να το βουλώσει στο θέμα (shut his mouth) γιατί όσους παράνομους μετανάστες έχει η Φιλανδία σε ένα χρόνο η Σουηδία, η Βρετανία, η Γαλλία και η Γερμανία έχουν ξεχωριστά η κάθε μια σε μια ώρα. Παρόλα αυτά όπως όλοι πιθανώς να ξέρετε με σημαία του το θέμα των μεταναστών ένα λαϊκιστικό και επικίνδυνα ξενοφοβικό και κρυφό-ρατσιστικό κόμμα πήρε το 19,3% στις τελευταίες κοινοβουλευτικές εκλογές σοκάροντας ακόμα και τους ίδιους τους Φιλανδούς. Ένα κόμμα που ακόμα και το όνομα του αμφισβητεί την συνταγματική του νομιμότητα. Τι σημαίνει γνήσιος Φιλανδός (Perussuomalaiset, το όνομα του κόμματος στα φιλανδικά); Ξανθός με γαλάζια μάτια και κατάλευκο δέρμα; Πως ορίζεται αυτός ο γνήσιος και αληθινός Φιλανδός;

Η πλειονότητα αυτών που ψήφισε τους Αληθινούς Φιλανδούς όπως και στην Ελλάδα τη Χρυσή Αυγή δεν τους ψήφισε γιατί συμφωνούσε ιδεολογικά μαζί τους αλλά παρασυρμένος από τα πρόσκαιρα και καιροσκοπικά συνθήματα τους έχοντας άγνοια για το τι πραγματικά αντιπροσωπεύουν. Ίσως και σαν μορφή διαμαρτυρίας προς τα υπόλοιπα κόμματα που δεν κάνουν κάτι δραστικό, υποσυνείδητα χρησιμοποιώντας στην πράξη το επιθετικό σοκ. Μάλιστα έρευνες έχουν αποδείξει ότι στις περισσότερες περιπτώσεις οι ψηφοφόροι τους είχαν μετανιώσει και ένιωθαν ένοχοι για την επιλογή τους μέρες μετά την ψηφοφορία. Στην πραγματικότητα δεν νίκησαν στην Φιλανδία το 19,3% των Αληθινών Φιλανδών

αλλά έχασε το 80,7% που απέτυχε να τους ενημερώσει και να τους πείσει για το τι είναι πραγματικά το μεταναστατευτικό πρόβλημα και πως πρέπει να το προσεγγίσουμε. Και εδώ φτάσαμε στην δεύτερη λέξη κλειδί, «ενημέρωση» εκπαίδευση και όσο πιο νωρίς γίνεται τόσο το καλύτερο.

Αλλά ακόμα δεν έχουμε αγγίξει το πρόβλημα. Σε πρώτη φάση πρέπει στην συνείδηση του κόσμου να διαχωριστούν οι λόγγοι που κάποιος μεταναστεύει και πως κατέληξε στην Ελλάδα η στη Φιλανδία. Τόσο η Ελλάδα όσο και η Φιλανδία είναι δραστήρια μέλη της διεθνής κοινότητας και μάλιστα και οι δυο χώρες απαιτούν περισσότερη αντιπροσώπευση σε θεσμικούς οργανισμούς όπως το συμβούλιο ασφαλείας του ΟΗΕ. Για να μην ξεχνάμε πόσες φορές τόσο η Ελλάδα όσο και η Φιλανδία χρειάστηκαν την βοήθεια αυτών των οργανισμών (Κυπριακό, Μακεδονικό, ελληνικές μειονότητες σε Αλβανία, Τουρκία για την Ελλάδα και Καρέλια, Βόρειος Θάλασσα, φιλανδική μειονότητα στη Ρωσία για τους Φιλανδούς). Αλλά τα δικαιώματα και οι απαιτήσεις για αλληλεγγύη και υποστήριξη σημαίνουν αντίστοιχα αλληλεγγύη και υποστήριξη μπροστά στα ανθρώπινα προβλήματα. Τα θύματα ανθρωπίνων και φυσικών καταστροφών είμαστε υποχρεωμένοι να τα βοηθάμε και να τους προσφέρουμε καταφύγιο. Τα δικαιώματα έχουν οι υποχρεώσεις και οι ανθρωπιστικές μας υποχρεώσεις δεν θα έπρεπε να ορίζονται από έναν οργανισμό αλλά να γίνονται εθελοντικά.

Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών με γραφεία κοντά στα μέρη καταστροφών φροντίζει στο «μοίρασμα» και προώθηση προσφύγων σε διαφορές χώρες σε όλο το κόσμο. Έτσι

για παράδειγμα που ζω και ξέρω 3,000 Σομαλοί έχουν έρθει στη Φιλανδία τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Αυτοί οι άνθρωποι δεν έφυγαν από τη χώρα τους εθελοντικά και οικογένειες και περιούσιες έχουν αφήσει πίσω τους χωρίς τη θέληση τους και βέβαια ποτέ δεν ονειρευτήκαν να έρθουν στη Φιλανδία. Οι περισσότεροι παθαίνουν σοκ μέσα στους πρώτους τρεις μήνες και ένα ποσοστό από αυτούς χρειάζεται ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για να αντέξει τις καιρικές συνθήκες και την έλλειψη ήλιου. Επειδή η Φιλανδία είναι αραιοκατοικημένη για να βρουν δουλειά (οικονομικά και εργοστασιακά κέντρα) οι περισσότεροι από αυτούς ζουν στις τρεις μεγαλύτερες φιλανδικές πόλεις και κυρίως στο Ελσίνκι όπου μπορούν να έχουν και περισσότερη την αίσθηση κοινότητας. Έτσι λοιπόν 2,200 Σομαλοί ζουν σε μια πόλη 300,000 κατοίκων ήτοι 0,7% του πληθυσμού. Αυτοί έχουν κάνει και παιδιά που πολύ φυσιολογικά είναι περισσότερο Φιλανδοί παρά Σομαλοί μιας και ποτέ δεν γνώρισαν και πιθανώς ποτέ δεν θα γνωρίσουν (γιατί απλά δεν θα μπορέσουν να επιβιώσουν) την Σομαλία με τους θρησκευτικούς και κοινωνικούς περιορισμούς. Αυτοί πια δεν είναι πρόσφυγες αλλά όσο και να δυσκολεύονται να το αποδεχτούν κάποιοι ...αληθινοί Φιλανδοί είναι Φιλανδοί και μάλιστα αληθινοί με όλα τα φιλανδικά χαρακτηριστικά συμπεριφοράς. Αντίστοιχα υπάρχουν κοινότητες από Νοτιοαμερικανούς, Σουδανούς, Ιρακινούς, Ιρανούς, Κονγκολέζους, Αφγανούς ακόμα και Σέρβους ή Κροάτες που έτρεχαν για

να σώσουν τη ζωή τους και έχουν ενσωματωθεί σε τέτοιο σημείο, έχουν κάνει οικογένειες με δικαιώματα στη Φιλανδία που κάνει σχεδόν αδύνατη την επιστροφή τους στη πατρίδα τους. Αυτό ένα κράτος πρόνοιας το αναγνωρίζει και από τη στιγμή που πληρούν όλες τις υποχρεώσεις τους (ακόμα και να υπηρετήσουν στον φιλανδικό στρατό που είναι υποχρεωτικός όπως ακριβώς και ο ελληνικός) τους δίνει και τη φιλανδική υπηκοότητα που συμπεριλαμβάνει και το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθε.

Φυσικά υπάρχουν και αυτοί που δεν είχαν τον χρόνο να περάσουν και να δώσουν ραντεβού με τον αντιπρόσωπο του ΟΗΕ στην Τεχεράνη η στο Νταρφούρ και απλά έτρεχαν απεγνωσμένα ακολουθώντας όνειρα και μύθους για ευρωπαϊκούς παραδείσους ευκαιριών. Εμείς οι ίδιοι οι ευρωπαίοι δεν είμαστε αυτοί που αυτοδιαφημιζόμαστε σαν η ήπειρος των ίσων ευκαιριών και προστάτης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων; Αυτοί λοιπόν είναι διατιθέμενοι να περάσουν φαράγγια και γκρεμούς για να βρεθούν σε αυτό το παράδεισο κι αν ξεκινάνε από την ανατολή καταλήγουν στη Φιλανδία αν ξεκινάνε από τη Μεσόγειο βρίσκονται στην Ελλάδα. Και γι αυτούς το φιλανδικό κράτος έχει προβλέψει. Έτσι όπως είναι το δημοσιονομικό σύστημα στην Φιλανδία δεν υπάρχει περίπτωση κάποιος να ζήσει παράνομα για μεγάλο διάστημα, αργά η γρήγορα θα περάσει από το δημόσιο κι εκεί θα πιαστεί όποτε οι περισσότεροι φροντίζουν να «πιαστούν» από την αρχή και ακολουθούν τον νόμο που τους κρίνει

και τους ενσωματώνει η τους στέλνει από εκεί που ήρθαν. Έτσι λοιπόν έχουμε την τρίτη μαγική λέξη, λειτουργία του «δημοσιονομικού» συστήματος.

Και τέλος έχουμε τους οικονομικούς μετανάστες που έρχονται η μέσω Ευρώπης κάνοντας χρήση την ελεύθερη διακίνηση η από άλλες χώρες με βίζα. Αλλά ακόμα και για τους ενδοκοινοτικούς δεν διαφέρουν οι διαδικασίες. Οι έλληνες μετανάστες που έρχονται ειδικά τα τελείται δυο χρόνια απελπισμένοι από την κατάσταση στην Ελλάδα δεν χρειάζονται μεν βίζα αλλά η παραμονή τους περιορίζεται στους τρεις τουριστικούς μήνες. Μέσα σε αυτό το διάστημα αν θέλουν να παραμείνουν και να μπουν στο σύστημα (που τους επιτρέπει από το να νοικιάσουν σπίτι, να ανοίξουν τραπεζικό λογαριασμό μέχρι του να έχουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη) πρέπει να βρουν δουλειά και να αποδείξουν ότι ήρθαν εδώ για να συμμετάσχουν και να προσφέρουν. Αν δεν μπεις στο σύστημα τότε υποχρεωτικά και από μόνος σου φεύγεις. Δεν μπορείς να επιβιώσεις αν δεν μπορείς να εξασφαλίσεις τα απαραίτητα όπως είναι η στέγη, το φαγητό και η περίθαλψη.

Εκεί που απέτυχε λοιπόν το Φιλανδικό σύστημα – συμπεριλαμβανόμενων της κυβέρνησης, των κομμάτων και των φορέων – ήταν στο να ενημερώσει τον πολίτη στα πως και γιατί και να μην τον αφήσει να χρησιμοποιηθεί από ξενοφοβικές και ρατσιστικές κραυγές γιατί τίποτα άλλο δεν φταίει στους Φιλανδούς όσο αφορά τους μετανάστες

απεναντίας το κράτος τους προστατεύει και κρατεί και τις απαραίτητες ισορροπίες εσωτερικές και διεθνείς ανάλογα με τις υποχρεώσεις του σαν μέλος της διεθνής κοινότητας.

Το ελληνικό κράτος και αυτό το λέω με πολύ πόνο έχει αποτύχει σε όλες τις «μαγικές» λέξεις για το θέμα της μετανάστευσης και ο πόνος είναι διπλός γιατί εγώ ο ίδιος είμαι μετανάστης. Καταρχήν δεν υπάρχει και δεν υπήρχε ένα δημοσιονομικό σύστημα που να εξασφαλίσει την ομαλή λειτουργία του κράτους αλλά ένα συνονθύλευμα νόμων που πολλές φορές ο ένας απορρίπτει τον άλλο και η ερμηνεία τους εξαρτάτε από τον κάθε ένα που αναλάμβανε την εκτέλεση του είτε λεγόταν δικαστικός, χωροφύλακας ή δημόσιος υπάλληλος. Άρα μορφές παρανομίας η νομιμότητας βρίσκονταν πάντα υπό αμφισβήτηση. Ένα κράτος και ένα ολόκληρος λαός που θεωρούσε και θεώρει το μπαξίσι κάτι νόμιμο και ηθικό εκπαιδεύοντας έτσι δημόσιο και ιδιωτικό τομέα στον χρηματισμό και τη διαφθορά. Η διαφθορά από κοινωνικό φαινόμενο στην Ελλάδα έγινε εγκληματικά κοινωνικά αποδεκτό.

Η μετανάστευση έγινε μέρος καιροσκοπικών πολιτικών παιχνιδιών με πρώτο διδάξαν τον σημερινό πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας, Αντώνη Σαμαρά και το ΠΑΣΟΚ να το κάνει επιστήμη. Η ανεξέλεγκτη παράνομη μετανάστευση στην Ελλάδα άρχισε με το άνοιγμα των συνόρων με την Αλβανία για να «σώσουμε» τα αδέλφια μας στη Βόρεια Ήπειρο χωρίς καμία προετοιμασία

και καμιά νομική υποστήριξη. Και από τη στιγμή που η πολιτική εξουσία αδιαφόρησε η εκτελεστική αποφάσισε να βγάλει και κανένα φράγκο. Αλλά το μεταναστατευτικό πρόβλημα και οι παράνομοι μετανάστες είναι το μικρότερο πρόβλημα – και μη το χλευάσετε γιατί αλλιώς η Ελλάδα δεν θα βρισκόταν στη σημερινή κατάσταση – από όσα προβλήματα αντιμετωπίζει μια χώρα χωρίς σωστό δημοσιονομικό πρόβλημα. Βασικά για δεκαετίες η Ελλάδα ζει μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας με ψευδαισθήσεις Καγιέν και διακοποδανείων.

Η νομιμοποίηση είναι η επομένη μαγική λέξη κλειδί γιατί με την νομιμοποίηση ένα κράτος εξασφαλίζει και την επιλογή αυτών που έχουν τα απαραίτητα για να μείνουν και να καλύψουν τις ανάγκες της χώρας από αυτούς που δεν θα μπορέσουν να εξασφαλίσουν ακόμα και τα απαραίτητα για να επιβιώσουν και να γίνουν παραγωγικά μέλη της κοινωνίας με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο. Παράλληλα προστατεύει το σύστημα (κράτος πρόνοιας) από τυχόν ανεξέλεγκτες εξελίξεις που μπορούν να προκαλέσουν ακόμα και την κατάρρευση του συστήματος όπως ακριβώς έγινε αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα.

Και τέλος η πληροφόρηση, όπως στη Φιλανδία έτσι και στην Ελλάδα υπάρχει τρομακτική έλλειψη πληροφόρησης έτσι να μένουν νέο-ναζιστικά, φασιστικά, ρατσιστικά κόμματα στην ουσία τους αντί-δημοκρατικά και εγκληματικά παράσιτα να εκμεταλλεύονται φοβισμένους πολίτες και να βάζουν σε δημοκρατικές βουλές αντιπροσώπους. Κι όσο πιο γρήγορα ξεκινά αυτή η εκπαίδευση ενημέρωση τόσο το καλύτερο γιατί ελληνικότατα όπως είπε και ο Κολοκοτρώνης το μέλλον μας δεν είναι ούτε στα όπλα ούτε στις κραυγές αλλά στα εκπαιδευτήρια/σχολεία/πανεπιστήμια. —◆—

Ο **Θανάσης Καλαμίδας** συνεργάζεται με εφημερίδες, περιοδικά, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς στη Σκανδιναβία, στη Μεγάλη Βρετανία. Ιδρυτής και αρχισυντάκτης του καθημερινού περιοδικού Oni magazine, του Oni project και ιδρυτικό μέλος της πανευρωπαϊκής κίνησης μεταναστών καλλιτεχνών και συγγραφέων. Ζει στη Φιλανδία από το 1999.

**Ο μπαμπάς,
αγαπάει τη μαμά.
Την κλωτσάει, την χτυπάει,
της φωνάζει
την κάνει να κλαίει.
Και ο μπαμπάς
αγαπάει εμένα.
Με καίει, με χτυπάει,
με κλειδώνει στη
ντουλάπα,
και με φωνάζει
βλάκα.
**Εγώ μισώ την
αγάπη.****

apopseis.gr

STOP DOMESTIC VIOLENCE NOW!

Τα όρια της πολυπολιτισμικότητας και ο φόβος του ‘άλλου’

Ελλάδα. Σταυροδρόμι τριών ηπείρων, χώρα εξέχουσας γεωγραφικής σημασίας από στρατηγική άποψη, γέφυρα της Ανατολής με τη Δύση και εσχάτως, χώρα διαμετακόμισης και εν τέλει επ’ αόριστον παραμονής συνεχών μεταναστευτικών ρευμάτων, τόσο από τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και των γειτόνων Βαλκανίων, όσο και της Μέσης Ανατολής. Οι αριθμοί μιλούν από μόνοι τους. Υπολογίζεται ότι το 2008 η Ελλάδα είχε περίπου ένα εκατομμύριο μετανάστες, οι οποίοι αποτελούν περίπου το 10% του συνολικού πληθυσμού των έντεκα εκατομμυρίων, εκ των οποίων οι παράνομοι υπολογίζονταν στους 280.000.

Όλοι συζητούν για το καυτό ζήτημα της μετανάστευσης, ίσως όμως δίχως να αντιλαμβάνονται πως η πραγματική μάστιγα δεν είναι οι μετανάστες αυτοί καθαυτοί, αλλά η παντελής ανικανότητα που πλήττει κάθε θεσμό και μηχανισμό αυτής της χώρας, να περάσει από τη θεωρία στην πράξη και να αντιμετωπίσει με σοβαρότητα ένα καίριο ζήτημα.

Κάθε απόπειρα περιορισμού της λαθρομετανάστευσης έχει στεφθεί από απόλυτη αποτυχία κι αυτή της η αναποτελεσματικότητα έγκειται σε δύο εγγενείς παθογένειες της ελληνικής πολιτικής, τον κατακερματισμό και την προχειρότητα. Βεβιασμένες κινήσεις που δίνουν μόνο πρόσκαιρες λύσεις, δημιουργώντας σποραδικά πλασματικές εικόνες της εξάλειψης του προβλήματος. Για παράδειγμα, οι λεγόμενες επιχειρήσεις – σκούπα της Αστυνομίας, οι οποίες αναλαμβάνουν την ‘εκκαθάριση’ των αστικών κέντρων, εν όψει διεθνών διοργανώσεων, προεκλογικών περιόδων κ.ο.κ., απομακρύνοντας προσωρινά τους αλλοδαπούς για να τους επιστρέψουν στο ίδιο σημείο λίγες ημέρες μετά, εγκαταλείποντάς τους, χωρίς ορίζοντα και προοπτική, βουτηγμένους στην απόγνωση και την εξαθλίωση. Οι μετανάστες όμως, αν και αντιμετωπίζονται σαν κάτι λίγο παραπάνω από απορρίμματα της κοινωνίας, είναι καλώς ή κακώς ενεργά συστατικά της, και η παραμέλησή τους όλα αυτά τα χρόνια, έχει μοιραία επιφέρει σοβαρές αλυσιδωτές αντιδράσεις όπως ο κορεσμός της αγοράς εργασίας και η έξαρση της φτώχειας, η συνακόλουθη άνοδος των δεικτών εγκληματικότητας – μολονότι και στις δύο περιπτώσεις η

Δήμητρα Καραντζένη

σχέση δεν είναι ευθεία και απόλυτη – με παράπλευρη συνέπεια τη συμφόρηση των φυλακών, από τη σωρεία των αλλοδαπών που στοιβάζονται ανεξέλεγκτα καταλύοντας κάθε έννοια σφροονισμού, και βέβαια η δημιουργία ή αναβίωση προκαταλήψεων για τους ξένους, η συνειδησιακή γκετοποίηση, που προηγείται της γεωγραφικής και δεν προέρχεται από τους μετανάστες, αλλά από τα ίδια τα ημεδαπά μέλη της κοινωνίας. Είναι ένα είδος εσωτερικής ηθικής σύγκρουσης, μία έμφυτη τάση του ανθρώπου να αρνείται τη διαφορετικότητα, το είδωλο εκείνο που δεν ομοιάζει με τον Εαυτό, αλλά αντιπροσωπεύεται από τον Άλλο, που τον θέτει ενώπιον του με καχυποψία και τείνει εκ των προτέρων να καταδικάσει. Ένα τέτοιο ένστικτο που εδρεύει στο υποσυνείδητο, είναι πολύ εύκολο να ανασυρθεί όταν το περιβάλλον καλλιεργεί συστηματικά τον έντονο φόβο και το μίσος, και τότε το πρώτο και καθοριστικό βήμα στο σκοτεινό δρόμο της περιθωριοποίησης και του κοινωνικού αποκλεισμού έχει κιόλας διανυθεί. Ένας φαύλος κύκλος, εντός του οποίου εκείνος που δεν τυγχάνει κοινωνικής αποδοχής και βιώνει τη διακριτική μεταχείριση και την καχυποψία στο πρόσωπό του, εισβάλλει στην κοινωνία, δημιουργεί αναταραχή αιτούμενος προσοχής ακόμη και εκδίκησης, επιβεβαιώνοντας τις Κασσάνδρες και εντείνοντας τον ρατσισμό εις βάρος του.

Σήμερα μάλιστα, μέσα στη δύνη της κρίσης και της αβεβαιότητας, ολοένα και δυναμώνουν οι φωνές διαμαρτυρίας που μιλούν για την οικονομική καταστροφή αλλά και την πλήρη πολιτισμική αλλοίωση της χώρας εξ αιτίας της ραγδαίας μεταβολής της εθνολογικής της

σύστασης. Αυτή η ανησυχία, άλλωστε, τοποθετημένη στην πιο υπερβολική της διάσταση, στάθηκε ικανή να οδηγήσει πριν λίγες ημέρες τον ελληνικό λαό να προσέλθει εξοργισμένος στις κάλπες και να αποταθεί στις ακροδεξιές δυνάμεις του τόπου, φλερτάροντας με τον ρατσισμό, τη μισαλλοδοξία και τη νομιμοποίηση της βίας όταν αυτή ωφελεί – σύμφωνα με τους υποστηρικτές της – την “καθαρότητα του κοινωνικού ιστού”. Το να βάζουμε όμως όλα τα πράγματα στο ίδιο σακί, αναζητώντας από τη μία αποδιοπομπαίους τράγους για όλα τα δεινά της κοινωνίας και από την άλλη δεινούς εξολοθρευτές, πέρα από στείρα διαδικασία είναι αναμφίβολα, και σοβαρό έλλειμμα δημοκρατίας.

Η κοινή γνώμη, παραταύτα, όπως διαμορφώνεται τόσο από μερίδα εκπροσώπων του Τύπου όσο και από τις εκάστοτε πολιτικές ηγεσίες, επιμένει στη μονόπλευρη ανάγνωση του ζητήματος, κατακεραυνώνοντας καθημερινά τους ανθρώπους που παραβιάζουν τα σύνορα και εισβάλλουν σε ένα ξένο κράτος, τρομοκρατούν τους πολίτες και επιχειρούν να οικειοποιηθούν δια της βίας τα κοινά και ιδιωτικά αγαθά. Ωστόσο, οφείλουμε κάποια στιγμή να σταθούμε και στο ίδιο το πρόσωπο του μετανάστη, πίσω από το κοινωνικά παγιωμένο του πορτραίτο και με άξονα αυτή τη φορά το εξαιρετικά μεγάλο μερίδιο ευθύνης της χώρας υποδοχής, τόσο για την άνομη είσοδο και παραμονή του, όσο και για τους τρόπους που ο τελευταίος αναγκάζεται να επιλέξει, ώστε να εξασφαλίσει το βιοπορισμό και

την κοινωνικοποίησή του σε ένα μάλλον αφιλόξενο κράτος, χαμένο μέσα στα γρανάζια της γραφειοκρατίας και των θεσμικών μηχανισμών.

Το κοινό σημείο αναφοράς όλων των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες στην ελληνική επικράτεια συνοψίζεται στην αδυναμία ουσιαστικής πρόσβασης σε κάθε θεσμό, κοινωνική ομάδα ή υπο-ομάδα, στην αδυναμία ενσωμάτωσης και αποδοχής, με λίγα λόγια, τη μη ένταξη. Και βέβαια είναι αυτονόητο ότι αυτό, δεν είναι αποτελεί ευθύνη του μετανάστη, αλλά του ελλιπούς και αποδιοργανωμένου ελληνικού Κράτους Πρόνοιας, όρος ο οποίος υφίσταται πλέον μόνο κατ’επίφασιν. Ίσως κρισιμότερος όλων είναι ο αποκλεισμός στην αγορά εργασίας, καθώς η ανεργία σε αυτές τις ομάδες του πληθυσμού – ιδιαίτερα κατά την περίοδο χρηματοοικονομικής κρίσης την οποία διανύουμε – τείνει να διογκώνεται, αναγκάζοντας την πλειοψηφία εξ αυτών να ζουν κάτω από τα επίπεδα της φτώχειας. Συνθήκες σαν κι αυτές, αποτελούν σχεδόν αναπόδραστα, γόνιμο περιβάλλον για έξαρση της επιθετικότητας και της βιαιοπραγίας, ως σπασμωδικού τρόπου αντίδρασης στον αποκλεισμό, ή διαφορετικά, σαν βίαιη μορφή διεκδίκησης του θεμελιώδους δικαιώματος του συνανήκειν.

Κανείς δε διαφωνεί πως το μεταναστευτικό ζήτημα παρουσιάζει ιδιαίτερη περιπλοκότητα και επιτάσσει την ευαισθητοποίηση του συνόλου των αρμόδιων φορέων, κυβερνητικών και μη, με πολιτικές όμως που παρασάγγας απέχουν από τη σύσταση στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών υπό αμφίβολες συνθήκες κράτησης. Αποτελεί την καντή πατάτα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας, ιδιαίτερα μετά το άνοιγμα της Ακραίας Δεξιάς προς τον κοινοβουλευτισμό, σε μια προσπάθεια να νομιμοποιήσει, με άλλοθι το έρεισμα ισχυρής μειοψηφίας του ελληνικού λαού, τις ακραίες προθέσεις της για ένα ανθρώπινο κυνήγι χωρίς όρια.

Διέξοδος υπάρχει και θα πρέπει να αναζητηθεί σε μία οργανωμένη και συντονισμένη πολιτική για τη μετανάστευση, η οποία θα τολμήσει να βάλει το μαχαίρι στο κόκκαλο, κόντρα στις ξενοφοβικές φωνές του τόπου, φτάνοντας πολύ πιο πέρα από την πρόβλεψη για αυστηρή φύλαξη των συνόρων και έλεγχο των αδειών παραμονής. Στόχος πρέπει να είναι ταυτόχρονα, η διαφύλαξη της πληθυσμιακής ισορροπίας κάθε χώρας, μέσω της τήρησης ποσοστώσεων στην αποδοχή των μεταναστευτικών ομάδων, και η εξασφάλιση της ισότητας και το σεβασμού κάθε ανθρώπινης ύπαρξης αδιακρίτως, παρέχοντας μέσα από διαυγείς διαδικασίες τα απαραίτητα μέσα για αξιοπρεπείς, υγιείς συνθήκες διαβίωσης. Πιο χειροπιαστά, πρωτεύον είναι το ζήτημα της μεταρρύθμισης της πολιτικής χορήγησης ασύλου, καθώς στις μέρες μας, ελάχιστοι εκ των μεταναστών που περνούν τα ελληνικά σύνορα τυγχάνουν της προβλεπόμενης Διεθνούς Προστασίας Προσφύγων, Ενώ η ισχύουσα συνθήκη Δουβλίνο II, δεν επιτυγχάνει παρά τον εγκλωβισμό του μεγαλύτερου ποσοστού μεταναστών στην Ελλάδα, ανεξαρτήτως του τελικού τους προορισμού. Έπειτα, ιδιαίτερης σημασίας είναι και το επίπεδο της πολιτισμικής αφομοίωσης που θα επιτευχθεί, το οποίο οφείλει να ισορροπεί, ανάμεσα στη μέθεξη του μετανάστη από τη μία, στα πολιτισμικά πρότυπα της χώρας υποδοχής, με παροχή συγκεκριμένων δικαιωμάτων και γνωστοποίηση βασικών υποχρεώσεων, αλλά και την προστασία από την άλλη μεριά, των ιδιαίτερων πολιτισμικών στοιχείων που εκπορεύονται από την προσωπική του καταγωγή, όπως για παράδειγμα η έμπρακτη εξασφάλιση της ανεξιθρησκίας, με χώρους λατρείας όλων των θρησκειών, η διευκόλυνση στη γλωσσική συνεννόηση, η αποδοχή της διαφορετικότητας στα ήθη και τα έθιμα, ο εν γένει σεβασμός της ξένης κουλτούρας και η κατάργηση κάθε απόπειρας βίαιου εξελληνισμού της. Επιπρόσθετα, θα πρέπει να ελεγχθεί κατά πόσο η υφιστάμενη αστυνόμευση

αυτού του τόπου κινείται τελικά υπέρ του ή εις βάρος του, και κατά πόσο αποτελεί τροχοπέδη στην προσπάθεια συρρίκνωσης του μεταναστευτικού ζητήματος με θεμιτά μέσα.

Πέρα και πάνω απ’ όλα όμως, ο πυρήνας του προβλήματος και το κλειδί για την επίλυσή του, βρίσκονται στον ατομικό νου, που είναι ο ακρογωνιαίος λίθος κάθε δημοκρατικής κοινωνίας, στο επίπεδο της κοινωνικής ωρίμανσης που έχει επιτευχθεί, στην ετοιμότητα του ανθρώπου να απαγκιστρωθεί από τα δεσμά του δογματισμού και της προκατάληψης και να δεχθεί τη νέα πραγματικότητα, με όραμα να τη βελτιστοποιήσει. Είτε το επιθυμούμε, είτε όχι, είμαστε όλοι παιδιά μιας παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας, όπου η πολυπολιτισμικότητα και η πανσπερμία των εθνών είναι παραπάνω από αναπόφευκτες. Η οπισθοδρομική λογική του “πονάει κεφάλι, κόβει κεφάλι” μπορεί να αποβεί μοιραία για τη δημοκρατία, επιφέροντας τα αντίστροφα αποτελέσματα, γυρίζοντάς μας σε αιματοβαμμένες σελίδες της Παγκόσμιας Ιστορίας. Πέραν της πολιτικής ευθύνης, υπάρχει και η ατομική, και υποχρεούμαστε όλοι να απαλλάξουμε εαυτόν από τον ιό της ξενοφοβίας και της μισαλλοδοξίας, προτού μας καταστείλει ολοκληρωτικά. “Το νικάν εαυτόν πασών νικών πρώτη και αρίστη. Το δε ηττάσθαι αυτόν υφ’ εαυτού, αίσχιστον και κάκιστον.”—————◆

1. Maroukis, Thanos (2008) Greece. Project Report prepared for the CLANDESTINO project, ELIAMEP,διαθέσιμο στο: <http://clandestino.eliamep.gr/clandestino-country-reports/> , Athens.

Η **Δήμητρα Καρατζένη**, απόφοιτος του Ε.Κ.Π. και με masters στις ευρωπαϊκές και διεθνείς σχέσεις μοιράζει την αγάπη της μεταξύ της οικογενείας της και της δημοσιογραφίας. Συνεργάτης για σειρά ετών και ανταποκριτής από Ελλάδα για το Ovi magazine.

Να θυμηθώ
τι γράψανε...

«Εγώ αντιλαμβάνομαι ότι
το μεταναστευτικό αυτή
τη στιγμή είναι το νούμερο
ένα πρόβλημα, όχι μονάχα
στην Ελλάδα, σε όλη την
Ευρώπη.» Αλέξης Τσίπρας,
Πρόεδρος ΣΥΡΙΖΑ

Το ότι δεν μ' αρέσει να
βλέπω μετανάστες να
πηγαινοέρχονται άσκοπα
στην Αθήνα, χωρίς δουλειά
κι υγειονομική περίθαλψη
δεν με κάνει ρατσιστή.
@theelfatbay

«Εγέρθητω ρε, εδώ
είναι Ελλάδα!»

Ελεγκτής τρόλεϊ
σε μετανάστες
επιβαίνοντες

«Δεν πρέπει να υπάρχουν
μετανάστες στην Ελλάδα,
γιατί η χώρα δεν έχει
μεταναστευτικό πρόγραμμα.
Όλοι αυτοί μπήκαν παράνομα
στην χώρα και πρέπει
να απελαθούν» Ηλίας
Κασιδιάρης, Εκπρ. Τύπου
Χρυσής Αυγής

«Να
χρησιμοποιηθούν όσοι
μετανάστες δεν μπορούν
να απελαθούν για φτηνό
εργατικό δυναμικό σε
ειδικές οικονομικές
ζώνες» προεκλογικό
πρόγραμμα της
«Δημιουργία Ξανά!»
του Θανάση Τζήμερου

“Μετά τους
μετανάστες έρχεται
και η σειρά σας” Από
αντιμοφυλοφυλικό
φυλάδιο
της Χρυσής Αυγής

«Το
μεταναστευτικό δε
λύνεται»
Αλέκα Παπαρήγα,
Γ.Γ. ΚΚΕ

«Η Χ.Α. πρώτου
καθαρίσει το κέντρο
της Αθήνας από
τους μετανάστες
να καθαρίσει
τους δρόμους που
βρωμισαν με τα
κωλοχαρτα τους!!!»

@gerasimos89dv

Μερικές φορές βρίσκω
μέρος να **κοιμηθώ**

-Είναι το μεταναστευτικό πρόβλημα; Αν ναι, πως μπορεί να βρεθεί μια λύση;

-Δεν είναι πρόβλημα με το νόημα που η κυρίαρχη προπαγάνδα – τουλάχιστον μετά το 2008 - το έχει ορίσει. Και το ορίζει ως την αθρόα, ανεξέλεγκτη μετανάστευση που έρχεται στην Ευρώπη, το όρισε ο άξονας Σαρκοζί-Μέρκελ, όλοι αυτοί από τις κυβερνήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε περίοδο κρίσης που τοποθετούν το πρόβλημα όχι στους ίδιους, το ότι υπάρχει ανεργία, το ότι υπάρχει η κρίση το ότι γίνονται περικοπές, αντί να αναλάβουν τις ευθύνες τους τις φορτώσανε πάνω στους φτωχούς και πάνω στους μετανάστες. Και το κλείσιμο των συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι μια χυδαία προπαγανδιστική και ρατσιστική εκστρατεία που διευκολύνει τους φασίστες σε όλη την Ευρώπη, απαιτεί στήριξη από τους μηχανισμούς της αστυνόμευσης, στερεί δικαιώματα και πάνω από όλα στοχοποιεί τον μετανάστη ως υπεύθυνο για να απαλλάξει από τους πραγματικούς υπεύθυνους από τις ευθύνες τους. Γιατί οι μετανάστες στις χώρες που πηγαίνουν δημιουργούν πλούτο, δημιουργούν ευκαιρίες. Να θυμηθούμε μόνο ότι η αμερικάνικη οικονομία στηρίχθηκε στην μεταναστευτική εργασία. Η κατεστραμμένη Γερμανία από το ναζισμό και από το Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο δεν θα μπορούσε να έχει οικοδομηθεί χωρίς τη εργασία των μεταναστών και το ελληνικό θαύμα της δεκαετίας του '90 είναι στηριγμένο στους μετανάστες που έρχονται και προσφέρουν τον ιδρώτα τους απέναντι σε μια άρχουσα τάξη που καταληστεύει τον ιδρώτα τους και φτιάχνει την Ολυμπιάδα με δεκάδες νεκρούς, με μνήματα κυριολεκτικά. Άρα δεν μπορούν να τα έχουν όλα. Φέρνει η εργατική δύναμη τον πλούτο αλλά στην κρίση και επειδή αυτή η τάξη που ελέγχει την κοινωνία δεν μπορεί να τον διατηρήσει, καταστρέφει, διαλύει την εργατική τάξη και φορτώνει στους μετανάστες την κρίση. Και νομίζω ότι πρέπει να απαντήσουμε σε αυτή την άθλια ρατσιστική δημαγωγία υπερασπιζόμενοι την ενότητα της εργατικής τάξης –γιατί οι μετανάστες είναι κομμάτι της εργατικής τάξης, όπως είναι και οι Έλληνες μετανάστες κομμάτι της γερμανικής εργατικής τάξης, της αμερικάνικης εργατικής τάξης, και όπου πάνε θέλουμε να είναι οργανωμένοι μέσα στα συνδικάτα, όχι να είναι μία στοχοποιημένη κοινότητα μέσα σε ένα γκέτο. Νομίζω ότι αυτός είναι ο αγώνας που έχουμε να δώσουμε άμεσα. —◆

Ο Πέτρος Κωνσταντίνου είναι Δημοτικός Σύμβουλος του Δήμου Αθηναίων και επικεφαλής του συνδυασμού Ανταρσία στις γειτονιές της Αθήνας. Είναι μέλος της πανελλαδικής συντονιστικής επιτροπής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, υπήρξε συντονιστής της πρωτοβουλίας Γένοβα 2001 - Σταματήστε τον πόλεμο. Μέλος του ΣΕΚ - Εργατική Αλληλεγγύη.

**Αλλά ποτέ δεν
ονειρεύομαι**

Πώς μπορούν να βοηθήσουν οι Έλληνες ομογενείς την Ελλάδα, σε αυτή τη δύσκολη γι' αυτήν χρονική στιγμή.

- Ήδη οι ομογενείς βοηθούνε την πατρίδα μας με κάθε δυνατό γι' αυτούς τρόπο. Αυτό που έκαναν, και εξακολουθούν να κάνουν, είναι να τονώνουν τον τουρισμό επισκεπτόμενοι την πατρίδα το καλοκαίρι, βοηθούν τους συγγενείς τους στην Ελλάδα με κάθε δυνατό τρόπο, κρατάνε τις καταθέσεις τους στις ελληνικές τράπεζες. Πολλοί από αυτούς στέλνουν –στο μέτρο του δυνατού– είτε με εμβάσματα είτε από κοντά χρήματα στους δικούς τους ανθρώπους που τα έχουν ανάγκη. Προσπαθούν μέσω οργανισμών να τονώσουν την επιχειρηματικότητα στην Ελλάδα, πολλές φορές φέρνοντας και οι ίδιοι τους επιχειρηματίες να επισκεφθούν τη χώρα μας και παρτοτρύνοντάς τους να κάνουν εδώ τις επενδύσεις τους. Να αγοράζουν φυσικά όλοι τους ελληνικά προϊόντα και έτσι συμβάλλουν με τον τρόπο τους και αυτοί στις εξαγωγές. Το σημαντικότερο όμως, μην ξεχνάμε, είναι ότι αποτελούν τους καλύτερους πρεσβευτές. Μονίμως, όπου βρίσκονται, μιλάνε για την Ελλάδα με αγάπη, προτείνουν στους ξένους μέρη που μπορούν να επισκεφθούν το καλοκαίρι, τους συνιστούν και τους παρτοτρύνουν να αγοράσουν ελληνικά προϊόντα. Υποστηρίζουν όμως και τις ελληνικές θέσεις σε τομείς που και οι ίδιοι πολλές φορές υποχωρούμε και κυρίως στο Κυπριακό, στο θέμα της ονομασίας των Σκοπίων και στην αναγνώριση της γενοκτονίας των Ποντίων. Σε αυτά τα θέματα οι Έλληνες Ομογενείς είναι κάθετοι και τα αναδεικνύουν σε κάθε δυνατή ευκαιρία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η Θεολογική Σχολή της Χάλκης και η δουλειά που έγινε από τους Έλληνες Ομογενείς στις ΗΠΑ, με αποτέλεσμα την πίεση από το εξωτερικό για την επαναλειτουργία της.

Ο κ. **Αναστάσιος Μούσας** εργάστηκε στο Γενικό Προξενείο της Ελλάδος στο Μόντρεαλ (1997-2001), στο Γενικό Προξενείο της Ελλάδος στο Τορόντο (2001-2007), σε πολιτικά γραφεία βουλευτών του Καναδικού Κοινοβουλίου και στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών (Unisef).

Από το 1997 είναι ο Διευθύνων Σύμβουλος της Integrated Consulting Services (ICS), εταιρίας παροχής μεταφραστικού έργου και άλλων υπηρεσιών, κυρίως προς Έλληνες του Αποδήμου. Στο παρελθόν έχει διατελέσει Πρόεδρος του Ελληνικού Φοιτητικού Συλλόγου του Πανεπιστημίου του Concordia και μέλος των Διοικητικών Συμβούλιων του Ελληνικού Κογκρέσου του Κεμπέκ και του Εθνικού Ελληνο-καναδικού Κογκρέσου.

Από τον Απρίλιο 2007 είναι ο Διευθυντής του Γραφείου ΣΑΕ Περιφέρειας Καναδά, επιφορτισμένος με την οργάνωση και καθημερινή λειτουργία του.

Απόκτηση Ελληνικής Ιθαγένειας – Προϋποθέσεις
νέος νόμος 3838/2010

Απόκτηση Ελληνικής Ιθαγένειας

1. Το τέκνο Έλληνα ή Ελληνίδας αποκτά από τη γέννηση του την Ελληνική Ιθαγένεια.
2. Την Ελληνική Ιθαγένεια αποκτά από τη γέννηση του όποιος γεννιέται σε ελληνικό έδαφος, εφόσον:
- α. ένας από τους γονείς του έχει γεννηθεί στην Ελλάδα και κατοικεί μόνιμα στη Χώρα από τη γέννηση του ή
- β. δεν αποκτά αλλοδαπή ιθαγένεια με τη γέννηση του ούτε μπορεί να αποκτήσει τέτοια με σχετική δήλωση των γονέων του στις οικείες αλλοδαπές αρχές, αν το δίκαιο της ιθαγένειας των γονέων του απαιτεί την υποβολή παρόμοιας δήλωσης, ή
- γ. είναι άγνωστης ιθαγένειας, εφόσον η αδυναμία διαπίστωσης της τυχόν αποκτώμενης με τη γέννηση αλλοδαπής ιθαγένειας δεν οφείλεται σε άρνηση συνεργασίας γονέα.»
3. Με δήλωση και αίτηση, λόγω γέννησης ή φοίτησης σε σχολείο στην Ελλάδα

Απόκτηση από αλλοδαπούς

1. Τέκνο αλλοδαπών που γεννιέται και συνεχίζει να ζει στην Ελλάδα από γονείς που διαμένουν μόνιμα και νόμιμα και οι δυο στη Χώρα επί πέντε τουλάχιστον συνεχή έτη, αποκτά από τη γέννηση του την Ελληνική Ιθαγένεια, εφόσον οι γονείς του υποβάλουν κοινή σχετική δήλωση και αίτηση εγγραφής του τέκνου στο δημοτολόγιο του δήμου της μόνιμης κατοικίας του, μέσα σε τρία έτη από τη γέννηση. Αν το τέκνο γεννήθηκε πριν τη συμπλήρωση της πενταετούς νόμιμης διαμονής και από τους δύο γονείς στη Χώρα, η κοινή δήλωση και αίτηση εγγραφής υποβάλλεται με την παρέλευση της πενταετούς συνεχούς νόμιμης διαμονής και του δεύτερου γονέα, το δε τέκνο αποκτά την Ελληνική Ιθαγένεια από την υποβολή τους.
2. Τέκνο αλλοδαπών που έχει ολοκληρώσει επιτυχώς την παρακολούθηση έξι τουλάχιστον τάξεων ελληνικού σχολείου στην Ελλάδα και κατοικεί μόνιμα και νόμιμα στη Χώρα αποκτά την Ελληνική Ιθαγένεια από τη συμπλήρωση του εξαετούς χρόνου φοίτησης με κοινή δήλωση και αίτηση εγγραφής στο δημοτολόγιο του δήμου μόνιμης κατοικίας του που υποβάλλουν οι γονείς του μέσα σε τρία έτη από τη συμπλήρωση του χρόνου αυτού.
3. Εφόσον η δήλωση και αίτηση εγγραφής στο δημοτολόγιο, που προβλέπεται στις παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου, δεν υποβλήθηκε από κοινού από τους γονείς μέχρι την ενηλικίωση του, το τέκνο αποκτά την Ελληνική Ιθαγένεια με δήλωση και αίτηση εγγραφής στο δημοτολόγιο, που το ίδιο δικαιούται να υποβάλει στον δήμο όπου κατοικεί νόμιμα και μόνιμα δυνάμει σχετικού νόμιμου τίτλου σε ισχύ, μέσα σε αποκλειστική προθεσμία τριών ετών από την συμπλήρωση του 18ου έτους της ηλικίας του.

Για την υποβολή των προβλεπόμενων στο παρόν άρθρο δηλώσεων και αιτήσεων εγγραφής σε δημοτολόγιο καταβάλλεται παράβολο ύψους 100 ευρώ, που εισπράττεται από τον οικείο δήμο και διατίθεται αποκλειστικά για την λειτουργία των υπηρεσιών που είναι αρμόδιες για τη διεκπεραίωση των δηλώσεων και αιτήσεων και τη διενέργεια των σχετικών εγγραφών

Πολιτογράφηση

Ο αλλοδαπός που επιθυμεί να γίνει Έλληνας πολίτης με πολιτογράφηση πρέπει:

- α. Να είναι ενήλικος κατά το χρόνο της υποβολής της δήλωσης πολιτογράφησης.
- β. Να μην έχει καταδικασθεί αμετάκλητα για αδίκημα που τέλεσε εκ δόλου, κατά την τελευταία δεκαετία πριν από την υποβολή της αίτησης πολιτογράφησης, σε ποινή στερητική της ελευθερίας τουλάχιστον ενός έτους ή τουλάχιστον έξι μηνών και ανεξαρτήτως χρόνου έκδοσης της καταδικαστικής απόφασης, για εγκλήματα προσβολών του πολιτεύματος, προδοσίας της Χώρας, ανθρωποκτονίας από πρόθεση και επικίνδυνης σωματικής βλάβης, εγκλήματα σχετικά με την εμπορία και τη διακίνηση ναρκωτικών, τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, διεθνή οικονομικά εγκλήματα, εγκλήματα με χρήση μέσων υψηλής τεχνολογίας, εγκλήματα περί το νόμισμα, εγκλήματα σχετικά με την εμπορία παιδιών, την παιδική πορνεία και την παιδική πορνογραφία (ν. 3625/2007, ΦΕΚ 290 Α) εγκλήματα συγκρότησης ή ένταξης ως μέλους σε εγκληματική οργάνωση κατά την έννοια του άρθρου 187 του Ποινικού Κώδικα και εγκλήματα του άρθρου 187 Α του Ποινικού Κώδικα, αντίστασης κατά της αρχής, αρπαγής ανηλίκων, κατά της γενετήσιας ελευθερίας και οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής, κλοπής, ληστείας, απάτης, υπεξαίρεσης, εκβίασης, τοκογλυφίας, του νόμου περί μεσαζόντων, πλαστογραφίας, ψευδούς βεβαίωσης, υφαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης, συκοφαντικής δυσφήμισης, λαθρεμπορίας, εγκλήματα που αφορούν τα όπλα, αρχαιότητες, την προώθηση μεταναστών που στερούνται τίτλου παραμονής στο εσωτερικό της Χώρας ή τη διευκόλυνση μεταφοράς ή προώθησης τους ή της εξασφάλισης καταλύματος σε αυτούς για απόκρυψη.

- γ. Να μην τελεί υπό απέλαση ή άλλη εκκρεμότητα του καθεστώτος νόμιμης παραμονής του στη Χώρα.
- δ. Να διαμένει στην Ελλάδα νόμιμα για επτά συνεχή έτη πριν από την υποβολή της αίτησης πολιτογράφησης. Στο χρόνο νόμιμης παραμονής δεν προσμετράται ο χρόνος που διάνυσε ο αλλοδαπός στην Ελλάδα ως διπλωματικός ή διοικητικός υπάλληλος ξένης Χώρας. Για τους κατόχους ιθαγένειας κράτους – μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τους συζύγους Έλληνα ή Ελληνίδας με τέκνο, όσους έχουν τη γονική μέριμνα τέκνου Ελληνικής Ιθαγένειας, εφόσον αυτή δεν αποκτήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 1Α παρ. 2, τους αναγνωρισμένους πολιτικούς πρόσφυγες και ανιθαγενείς αρκεί η προηγούμενη νόμιμη διαμονή αυτών στην Ελλάδα επί μια τουλάχιστον συνεχή τριετία. Για τους συζύγους Ελλήνων διπλωματικών υπαλλήλων προσμετράται για τη συμπλήρωση του παραπάνω χρόνου και ο χρόνος παραμονής τους στο εξωτερικό λόγω της υπηρεσίας των Ελλήνων συζύγων τους, εφόσον έχουν συμπληρώσει, οποτεδήποτε, ένα έτος διαμονής στην Ελλάδα. Για τους ομογενείς και για όσους έχουν γεννηθεί και κατοικούν συνεχώς στην Ελλάδα δεν απαιτείται η χρονική προϋπόθεση της επταετούς διαμονής.

- ε. Να κατέχει έναν από τους παρακάτω τίτλους νόμιμης διαμονής:

- αα) άδεια επί μακρόν διαμένοντος, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του π.δ. 150/2006 (ΦΕΚ 160 Α),
- αβ) βεβαίωση ή άλλον τίτλο διαμονής που χορηγείται σε πολίτες κρατών - μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με βάση τις διατάξεις του π.δ. 106/2007 (ΦΕΚ 135 Α),
- αγ) δελτίο ή άλλον τίτλο διαμονής που χορηγείται σε μέλη οικογένειας Έλληνα πολίτη ή πολίτη κράτους – μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή σε γονείς ανηλίκου ημεδαπού, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 61, 63 και 94 του ν. 3386/2005,

αδ) δελτίο αναγνωρισμένου πολιτικού πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας ή μέλους οικογένειας κατόχου τέτοιου δελτίου, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που έχουν χορηγηθεί, σύμφωνα με τις διατάξεις του προϊσχύσαντος π.δ/τος 61/1999 (ΦΕΚ 63 Α), καθώς και των προεδρικών διαταγμάτων 90/2008 (ΦΕΚ 138 Α), 96/2008 (ΦΕΚ 152 Α), 167/2008 (ΦΕΚ 223 Α) και 81/2009 (ΦΕΚ 99

Α), όπως έχουν τροποποιηθεί και ισχύουν,

αε) ταξιδιωτικά έγγραφα ή ειδικό δελτίο που έχουν χορηγηθεί από ημεδαπή αρχή, σύμφωνα με τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Νέας Υόρκης, περί του καθεστώτος των ανιθαγενων, η οποία έχει κυρωθεί με το ν. 139/1975 (ΦΕΚ 176 Α),

αστ) δελτίο ή άλλον τίτλο διαμονής ομογενούς κάθε τύπου, εκτός από Ειδικό Δελτίο Ταυτότητας Ομογενούς.

στ. Να γνωρίζει επαρκώς την Ελληνική γλώσσα, ώστε να εκπληρώνει τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την ιδιότητα του Έλληνα πολίτη.

ζ. Να έχει ενταχθεί ομαλά στην οικονομική και κοινωνική ζωή της Χώρας. Για τη διακρίβωση της ομαλής ένταξης του αιτούντος στην Ελληνική κοινωνία συνεκτιμώνται ιδίως τα εξής στοιχεία: η εξοικείωση με την Ελληνική ιστορία και τον Ελληνικό πολιτισμό, η επαγγελματική και εν γένει οικονομική δραστηριότητα του, τυχόν δημόσιες ή κοινωφελείς δραστηριότητες του, ενδεχόμενη φοίτηση του σε ελληνικούς εκπαιδευτικούς φορείς, η συμμετοχή του σε κοινωνικές οργανώσεις ή συλλογικούς φορείς μέλη των οποίων είναι Έλληνες πολίτες, τυχόν συγγενικός του δεσμός και εξ αγχιστείας με Έλληνα πολίτη, η εκ μέρους του σταθερή εκπλήρωση των φορολογικών του υποχρεώσεων, καθώς και των υποχρεώσεων του προς οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης, η κατά κυριότητα κτήση ακινήτου για κατοικία και η εν γένει περιουσιακή του κατάσταση.

η. Να έχει τη δυνατότητα να συμμετέχει ενεργά και ουσιαστικά στην πολιτική ζωή της Χώρας, σεβόμενος τις θεμελιώδεις αρχές οι οποίες τη διέπουν. Για τη δυνατότητα συμμετοχής στην πολιτική ζωή συνεκτιμώνται ιδίως τα εξής στοιχεία: η επαρκής εξοικείωση με τους θεσμούς του πολιτεύματος της Ελληνικής Δημοκρατίας και την πολιτική ζωή της Χώρας και η βασική γνώση της Ελληνικής πολιτικής ιστορίας, ιδίως της σύγχρονης. Ειδική βαρύτητα στην εκτίμηση περί υιοθέτησης της Ελληνικής πολιτικής ταυτότητας έχουν η συμμετοχή σε συλλογικούς φορείς, πολιτικές ενώσεις ή σωματεία όπου συμμετέχουν και Έλληνες πολίτες, καθώς και η προηγούμενη συμμετοχή στις εκλογές της πρωτοβάθμιας τοπικής αυτοδιοίκησης.

θ. Για τη συνδρομή των προϋποθέσεων που προβλέπονται στην προηγούμενη παράγραφο γνωμοδοτεί η Επιτροπή Πολιτογράφησης.

ι. Για τη διακρίβωση της συνδρομής επί μέρους ουσιαστικών προϋποθέσεων η κρίση της αρμόδιας Επιτροπής Πολιτογράφησης στηρίζεται και σε ειδική δοκιμασία (τεστ) που η Επιτροπή μπορεί να διεξάγει. Οι προδιαγραφές της ειδικής δοκιμασίας και κάθε άλλο θέμα σχετικά με την οργάνωση και το περιεχόμενο της ρυθμίζονται με κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Αποκέντρωσης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης και Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων.

Δικαιολογητικά πολιτογράφησης

1. Ο αλλοδαπός που επιθυμεί να πολιτογραφηθεί ως Έλληνας, υποβάλλει δήλωση στο δήμο της μόνιμης διαμονής του και αίτηση πολιτογράφησης στις υπηρεσίες της Περιφέρειας στην οποία υπάγεται ο δήμος.

2. Η δήλωση πολιτογράφησης γίνεται ενώπιον του δημάρχου με την παρουσία δύο Ελλήνων πολιτών ως μαρτύρων. Η δήλωση καταχωρείται σε ειδικό πρωτόκολλο και αντίγραφο της χορηγείται στον δηλώσαντα μαζί με έντυπο αίτησης όπου αναγράφονται όλες οι προϋποθέσεις κτήσης Ελληνικής Ιθαγένειας με πολιτογράφηση.

3. Η αίτηση πολιτογράφησης απευθύνεται προς τον Υπουργό Εσωτερικών, Αποκέντρωσης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης και συνοδεύεται από:

α. Αντίγραφο της δήλωσης πολιτογράφησης.

β. Αντίγραφο διαβατηρίου, ταξιδιωτικού εγγράφου ή άλλου αποδεικτικού ταυτοπροσωπίας.

γ. τίτλος νόμιμης διαμονής σε ισχύ.

δ. Πιστοποιητικό γέννησης ή άλλο ισοδύναμο πιστοποιητικό που προβλέπεται από τη νομοθεσία της Χώρας πρώτης ιθαγένειας. Αν ο αλλοδαπός είναι δικαιούχος διεθνούς προστασίας ως πολιτικός πρόσφυγας ή έχει υπαχθεί σε καθεστώς επικουρικής προστασίας ή είναι ανιθαγενής και αδυνατεί να προσκομίσει πιστοποιητικό γέννησης, αρκεί η πράξη αναγνώρισης του ως πολιτικού πρόσφυγα, υπαγωγής του στο καθεστώς επικουρικής προστασίας ή το οικείο δελτίο ανιθαγενούς, αντίστοιχα. Αν ο αλλοδαπός έχει γεννηθεί στην Ελλάδα, αρκεί η ληξιαρχική πράξη γέννησης. Αν ο αλλοδαπός αδυνατεί αντικειμενικά να κατέχει διαβατήριο, κατά την έννοια της παραγράφου 1 εδάφιο γ' του άρθρου 84 του ν. 3386/2005, αρκεί η άδεια διαμονής που χορηγείται στις περιπτώσεις αυτές σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη.

ε. Εκκαθαριστικό σημείωμα ή αντίγραφο δήλωσης φορολογίας εισοδήματος του τελευταίου οικονομικού έτους, στ. Αριθμό μητρώου κοινωνικής ασφάλισης (Α.Μ.Κ.Α.).

ζ. Παράβολο επτακοσίων (700) ευρώ. Για την επανυποβολή αίτησης πολιτογράφησης το οφειλόμενο παράβολο περιορίζεται στα διακόσια (200) ευρώ. Ομογενείς, κάτοχοι ιθαγένειας κράτους – μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και αναγνωρισμένοι πολιτικοί πρόσφυγες και ανιθαγενείς οφείλουν με κάθε αίτηση τους να καταβάλλουν παράβολο ύψους εκατό (100) ευρώ.»

~~~~~

Πείτε μας τι να του κόψουμε.

Για να μην κόψουμε τίποτα, χρειαζόμαστε το ευρώ που δεν σας περισσεύει.

Γιατί χωρίς αυτό, τα 275 παιδιά - θύματα κακοποίησης - που φιλοξενούμε, θα βρεθούν χωρίς σπίτι.

Γιατί η Εθνική Γραμμή για Παιδιά και Εφήβους SOS1056 το 2010 δέχτηκε 270.000 κλήσεις για βοήθεια.

Γιατί οι κινητές ιατρικές μας μονάδες που μόνο πέρυσι μετέφεραν 2.360 νεογνά και παιδιά, σώσανε ζωές.

Γιατί 9.344 παιδιά που νοσηλεύονταν το 2010 χρειάστηκαν το στήριγμά μας.

Γιατί κάθε μήνα στηρίζουμε περισσότερα από 3.000 παιδιά και τις οικογένειές τους που βρίσκονται στα όρια της φτώχειας.

Γιατί έχουμε ανάγκη τους εξειδικευμένους ανθρώπους που μέρα - νύχτα δουλεύουν για να εξασφαλίσουν καλύτερη ζωή για όλα τα παιδιά.

Γι' αυτό σήμερα, σας έχουμε ανάγκη.

Χωρίς εσάς έχουμε μόνο ενάμιση μήνα "ζωής".

Με την δική σας συνδρομή, όμως, θα συνεχίσουμε να υπάρχουμε. Γιατί δεν εξαρτόμαστε από καμία κρατική χρηματοδότηση ή μεγάλους ευεργέτες.

Οι ευεργέτες μας είστε εσείς. Βοηθήστε να κρατήσουμε το χαμόγελο ζωντανό.

The background of the image is Salvador Dalí's famous painting 'The Persistence of Memory'. It depicts a landscape with a large, melting pocket watch in the center, a small snail on the left, and a melting pocket watch on the right. The scene is set on a wooden surface with a small bowl of fruit and a small snail on the left. The painting is characterized by its surrealist style and the melting of time.

Επειδή

Όλα

είναι

apopseis.gr

www.apopseis.gr